

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις * Κ. (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐννάλη, (συνέχεια). — Κ*: Ο. Ν. Χμέλιεφ : Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ, μετάφρ. ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Α. Γ. Κωνσταντινίδου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,10
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

Γ'

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ γυνὴ αὕτη, περιβεβλημένη ράκη ἀμορφα καὶ ἀχρῶα ἐκ τῆς βροχῆς καὶ ἐσχισμένα ἐκ τῶν θάμνων, ἀναπαυομένη δὲ χαμαὶ, παρίστα τὴν ζῶσαν πενίαν.

Ἐπειδὴ ἦτο μόνη, οὐδεὶς δὲ παρετήρει αὐτήν, οἱ ἀκαυροὶ ὀφθαλμοί της, οἱ μηδὲν ἐκφράζοντες, ὅταν εὐρίσκετο ἐνώπιον ἀνθρώπων, ἤστραπτον ἤδη ἐκ πονηρίας καὶ ὑπουλότητος, εἰς τὸ βάθος τῆς ὀστεώδους αὐτῶν κοιλότητος.

Ἔτεινε μετὰ προσοχῆς τὸ οὖς ἀκροωμένη καὶ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου ἔπειτα ὕψωσε τοὺς ὦμους.

— Δὲν θ' ἀκουσα καλά, εἶπε. Τίποτε! Καὶ ὅμως μοῦ ἐφάνη...

Τὸ μετὰ λεπτῶν καὶ συνεσταλμένον χειλῶν στόμα της ἔλαβεν ἔκφρασιν θριμβοῦ.

Ἐθώπευσε τὴν παρ' αὐτῇ δέσμεν διὰ τῆς νευρώδους αὐτῆς χειρὸς.

— Δύο καποκίνοι! ἀκόμη, ποῦ δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ τοὺς πληρῶσω αὐτοὺς ὁ κακὸς Λαβράνης, ἐψιθύρισεν.

Ὁ Βικέντιος Λαβράνης ἦτο ὁ ἀρχιφύλαξ τῶν κτημάτων τῶν Τανναί.

1. Εἰς Μορβὰν καὶ εἰς τινὰς ἄλλας ἐπαρχίας καποκίνοισι ὀνομάζουσι τοὺς λαγῶφους, ἐνεκα τοῦ χρώματος τῶν τριγῶν αὐτῶν καὶ τῆς οἰοῦντο μελανῆς καλύπτρας, ἣν φέρουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἡ ἐπὶ τῆς τάφρου καθημένη γυνή, εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας τῶν Φαρζεάς, ἦτο ἐπιφοβὸς λαθροθήρας, ἐν δὲ τῇ ἐκ ξηρῶν ξύλων δέσμη αὐτῆς ἔφερε δύο λαγῶφους θηρευθέντας τὴν πρωΐαν ἐκείνην εἰς τὸ δάσος τῶν Τανναί.

Ἡ γυνὴ αὕτη, ὡς ἐκ τοῦ σπουδαίου προσώπου, ὅπερ διαδραματίζει ἐν τῇ παρούσῃ διηγήσει, χρήζει ἰδιαίτερας περιγραφῆς.

Ἦτο ὑψηλή, κακῶς ἐσχηματισμένη, ὁμοιάζουσα πρὸς πλανώμενον σκελετόν. Ἦτο μόλις πεντηκοντοῦτις.

Θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ἐβδομηκοντούτιδα, ἀλλ' ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς ἐξωτερικόν της ἐκρύπτετο ἔκτακτος δραστηριότης.

Οὐδέποτε ἤθελέ τις φαντασθῇ, ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ κομψὴ θεραπαινὶς τῆς μητρὸς τοῦ Ὀλιθιέρου δὲ Τανναί.

Ὁ ἔρως κατέστρεψεν αὐτήν, ἡ δὲ πενία τὴν κατέτριψε, τὴν παρεμόρφωσε, τὴν κατέστησεν εἰδεχθῇ.

Ἡ ἱστορία της ἦτο παραδοξός.

Πρὸ εἰκοσι πέντε ἐτῶν, συνοδεύουσα τὴν κυρίαν της εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν, ἠράσθη πεταλωτοῦ τινος, κατοικοῦντος εἰς τὸ χωρίον καὶ ὀνομαζομένου Εἰρηναίου Σίμωνος.

Ἦν δ' οὗτος ὠραῖος καὶ κομψὸς νεαγίας, μετρίου ἀναστήματος καὶ λίαν ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἔργον του. Ἐπετάλωνε ἵππους, κατεσκευάζε στερεὰ ἀροτρά καὶ ἄλλα γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ μικρὰς διτροχούς ἀμάξας.

Γεννηθεὶς πένης, συνέλλεξε διὰ τῆς ἐργασίας του χρηματικόν τι ποσόν, δι' οὗ ἠγάσθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου του, περίβολον, ἀπέχοντα τοῦ χωρίου τριακόσια μέτρα, μετὰ κατερειπωμένου ἀγροτικού οἴκου, ὃν ἐπεσκεύασεν. Ἐν αὐτῷ ἐνεκατέστησε τὴν κατοικίαν, τὸ ἐργαστήριον καὶ τὸ σιδηρουργεῖόν του, ὅπερ ἤκμαζεν.

Ἡδύνατο νὰ ζῇ εὐτυχῆς μετὰ τῆς θεραπαινίδος, ἣν ἀληθῶς ἠγάπα θερμῶς.

Ἀλλὰ—ὑπάρχει πολλάκις ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου ἐν μοιραῖον ἀλλόθεν—ὁ περίβολος καλῶς τότε καλλιεργημένος καὶ

συγκείμενος ἐκ δύο στρεμμάτων, συνώρευε τῷ δάσει τοῦ Σεβάν.

Ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀσήμαντος αὕτη γειτνίασις κατέστρεψε τὸν πεταλωτὴν.

Δεκαπέντε μόλις ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασίν του, ἐγειρόμενος τὴν πρωΐαν σὺν τῇ ἀνκτολῇ τοῦ ἡλίου, ἡ περιφερόμενος εἰς τὸ κτήμα του τὴν ἐσπέραν πρὶν ἢ κατακλιθῇ, εἶδε πλείονας τῶν δέκα λαγῶν, οἵτινες φοβούμενοι τὸν πρωϊνὸν ἢ νυκτερινὸν τοῦτον περιπατητὴν ἐπήδων πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἔφυγον δρομαῖοι εἰς τὸ δάσος.

Ὁ Σίμων κατ' ἀρχὰς περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ προσποιῇται ὅτι σκοπεύει αὐτούς, ἐκτείνων τὸν βραχίονα ἢ τὴν λεπτὴν ράβδον, ἣν ἐκράτει περιπατῶν. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο ἐν τῷ οἴκῳ του, ἐπὶ ἐδάφους ἀνήκοντος αὐτῷ, καὶ ὅτι ἂν ἀντὶ ράβδου ἐκράτει παροβόλον ἢ δύνατο νὰ προμηθευθῇ ἀνευ δαπάνης κἀλιστον κυνήγιον.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμόν· ἀλλ' ἡμέραν τινα τοῦ Ἰουλίου, ἀνοίγων τὸ παράθυρον τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὥραν, ἵν' ἀναπνεύσῃ τὴν μυροβόλον αὐραν, εἶδε δύο δοξαδάς, αἵτινες φοβηθεῖσαι ἐκ τοῦ θορύβου ἔφυγον δρομαίως. Ὁ πόθος του κατέστη τότε ἀκράτητος· ἐπειδὴ δὲ ἦτο Κυριακὴ μετέβη εἰς Σατώ-Σινόν, ἐνθα ἀντὶ τριακοντα πέντε φράγκων ἐπρομηθεύθη δίκανον ὄπλον καὶ φυσίγγια, ὧν δὲν ἐβράδυνε νὰ ποιήσῃται χρῆσιν.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἀντήχησεν ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς ἐν τῷ περιβόλῳ, ἐν ᾧ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἠκούετο μόνον ὁ κρότος τῆς σφύρας ἐπὶ τοῦ ἀκμονος, ὁ δὲ Σίμων περιχαρὴς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, κρατῶν ἀπὸ τῶν ὤτων ἀσπαίροντα λαγῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ Σίμων παρημέλησε τὸ σιδηρουργεῖόν του. Οἱ πελάται σπανίως εὕρισκον αὐτὸν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἢ καὶ ἂν ἐν εὕρισκον, μετὰ τὰς νύκτας, ὡς διήρχετο εἰς τὸ δάσος ἐνεδρεῶν που τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ τό-

σον καταλλήλου εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ κατέχοντος αὐτὸν ἀχαλινώτου πάθους, τὸν εὗρισκον κοιμώμενον, ἀποφεύγοντα τὴν προσφερομένην ἐργασίαν, ἣν ἐπὶ τέλους οἱ χωρικοὶ ἔδιδον ἀλλαχοῦ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ὀκνηρία ἐξεδίωξε τὴν ἀνεσιν ἀπὸ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, ἥτις ἐν τούτοις διέμεινεν ἡνωμένη, καὶ ἐν ἣ, παραδόξως πως, ἡ πενία δὲν συνεπήγαγε τὴν διχόνοιαν.

Ὁ πεταλωτὴς κατέστη διὰ τοὺς φύλακας, τοὺς ὑπηρετάς καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Μορβάν ἐπίφοβος λαθροθήρας μετονομαζόμενος Σίμων ὁ πανοῦργος, Σίμων ὁ νυκτοβάτης.

Οἱ δύο σύζυγοι ἰσχυκναινον καὶ ἐρρυτιδοῦντο, τὰ δ' ἐνδύματα αὐτῶν μετεβάλλοντο εἰς ῥάκη.

Ἡ οἰκία των ἡρειπώθη, τὸ δὲ σιδηρουργεῖον ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχείας στιβάδος τέφρας καὶ κονιορτοῦ.

Ἡ Σιμώνη, ἡ τόσον κομψὴ ὅτε ἦτο θεραπαινὶς καὶ ἐκαλεῖτο Ἰουλίαν, κατέστη ἀγνώριστος· τὴν ἐκάλουν δὲ Ἀμώνην, ὡς ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐπαγγέλματος τοῦ συζύγου της.

Ἀπέκτησε πολλὴν ἐπιδεξιότητα εἰς τὴν διὰ στραγγάλης λαθροθηρίαν. Καταδιωκόμενη δὲ ὡς καὶ ὁ σύζυγός της ὑπὸ τῶν φυλάκων οὐ μόνον τοῦ Σεβάν, ἀλλὰ καὶ τῶν πέριξ ἐπαύλεων, εἰκοσάκις κατεδικάσθη μετ' ἐκείνου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σατώ-Σινόν.

Οὐδὲν συνεκράτει αὐτούς· ἀλλὰ καὶ ἡ πενία των ὁλονὲν ἠϋξάνεν.

Κατέστρεφον μεγάλας ποσότητας κυνηγίου· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸ πωλῶσιν.

Οἱ ἀγορασταὶ τὸ ἐλάμβανον ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος, δι' ἐν τεμάχιον ἄρτου.

Ἐν τούτοις, παρὰ τοὺς μύχθους, τὰς βασάνους καὶ τὰς στενοχωρίας, τὸ πάθος τῆς λαθροθηρίας ἐπηύξανε παρὰ τῇ Σιμώνη καὶ τῷ συζύγῳ της.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἂν οἱ σύζυγοι Σίμων ἦσαν ἐπίφοβοι λαθροθηρεῖς, ἦσαν οὐχ ἥττον προσηνεῖς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Σίμων ἰδίως προσεπάθει νὰ μὴ φωραθῇ, ἀλλ' ἂν ποτε συνελαμβάνετο ἀπέφευγε πᾶσαν ἀντίστασιν. Ἐφαίνετο ἄλλως τε ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν βιαίαν πρᾶξιν.

Εἶχον ἐν τούτοις οἱ σύζυγοι τὴν καρδίαν ἑμπλεον ὀργῆς καὶ μίσους.

Διωκόμενοι ὥσπερ ἄγρια θηρία ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Σεβάν, ἐμίσαν τὸν ἀρχιφύλακα Βικέντιον Λαβράνς καὶ τοὺς Τανναί, ἀλλὰ χιλιάκις πλείότερον τὸν Λαβράνς ἢ τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν ἑγγονόν του.

Ἡ Ἀμώνη θὰ ἔδιδε δέκα ἔτη τῆς ζωῆς της ἂν ἦν δυνατόν νὰ τὸν ἐκρέμα ἀπὸ τινος δρυὸς τοῦ δάσους καὶ νὰ παρίστατο εἰς τοὺς τελευταίους τῆς ἀγωγίας του σπασμούς.

Ἐν ἑν τούτοις ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ πύργου, τῶν φυσικῶν τούτων ἐχθρῶν των, δὲν ἐμίσουν.

Οὗτος ἦν ὁ Φαρζεάς, ὅστις οἰκτῶ φερόμενος δὲν κατεδίωκεν αὐτούς.

Ἐσκέπτετο ὅτι ὀλίγα ξύλα ἢ εἰς ἢ δύο λαγυοὶ δὲν ἐσήμαινον πολὺ εἰς τὰ κτήματα, ὧν εἶχε ταχθῇ φύλαξ.

Ἐγνώριζε τοῦτο ἡ Σιμώνη καὶ νύγνωμόνε αὐτῷ ὅσον ἐμίσει τὸν Λαβράνς καὶ τοὺς ἄλλους τοῦ πύργου κατοίκους.

Ἡγάπα ἐπίσης τὴν Σολάνζην καὶ τὴν μητέρα της, ἥτις τὴν εἶχε γνωρίσει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς κομῆσης δὲ Τανναί.

Πολλάκις ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας μένουσα ὠμίλει περὶ τοῦ παρελθόντος εἰς Ἑλλά-φω-Πέραμα, ἔνθα εἶχε λικνίσει τὴν Σολάνζην βρέφος.

Ἐνίοτε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρεον δάκρυα θλίψεως.

Μετὰ τὴν κραυγὴν, ἣν ἤκουσεν ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ προσέχουσα.

Παρήλθε τέταρτον ὥρας.

Ἐνόμιζεν ὅτι ὠμίλουν χαμηλοφώνως εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡγέρθη τότε καὶ ἀκροποδητὶ βαδίζουσα ἐπλησίασεν. Διέκρινε φωνὴν ἀνδρὸς ψιθυρίζοντος λέξεις, ἅς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνεώχθη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ ὁ ἀνθρωπος ἐξῆλθεν.

Ἡ Σιμώνη ἐκρύβη εἰς τὴν τάφρον.

— ὦ! ὦ! εἶπε καθ' αὐτήν, ἓνας ἐραστής! νὰ ἦναι ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ;

Ἀλλ' οὗτος, κατοικῶν εἰς τὸ χωρίον τοῦ Σεβάν, θὰ ἠκολούθει, ὡς καὶ ἡ κυρία Φαρζεάς, τὴν παρὰ τὴν λίμνην ὁδόν, ἵνα διὰ τοῦ δάσους ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του.

Τοῦναντίον, ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος ἐπορεύετο πρὸς τὸν πύργον.

Ἡ Ἀμώνη ὠλίσησε μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸ ἄκρον τῆς καλύβης καὶ κρυβεῖσα ὀπισθεν συστάδος ἀκταιῶν, ἀνεγνώρισε τὸν πύλον καὶ τὸν ἐπενδύτην τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου.

Ὁ κόμης ἔστη, ἤναψε σιγάρον καὶ ἐπανελάβε τὴν πορείαν, διαγράφων εἰς τὸ κενὸν διὰ τῆς ράβδου του θριαμβευτικὰ σχήματα.

Ἡ Ἀμώνη ἐξέφερε βλασφημίας.

— Θεέ μου! ἐμορμύρισε, ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω. Οἱ περίπατοί του ἐδῶ κάτω, αἱ συνομιλίας του μετὰ τὸ κορίτσι εἰς τὸ δάσος, διὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἦσαν παρὰ διὰ νὰ τὸ καταφέρῃ.

Ὁ Ὀλιβιέρος εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος, ἡ δὲ Ἀμώνη δὲν ἤκουε πλέον οὐδὲ τὴν χαμηλοφώνως ᾄδουσαν φωνὴν του, οὐδὲ τὸν κρότον τῶν βημάτων του.

ᾠθῆσεν εἰς τὴν τάφρον τὴν δέσμην της καὶ προβάσα ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ οἴκισκου τοῦ Φαρζεάς.

Ἐν ἀρχῇ οὐδεὶς ἀπήντησεν. Τὸ οὖς ὅμως ἠσκημμένον ἔχουσα ἤκουσε θροῦν ἐσθῆτος, κρότον μετκινουμένων ἐπίπλων καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Διαβόλε! εἶπεν.

Ἐκρούσε πάλιν καὶ ἔκραξε:

— Κυρὰ Φαρζεάς.

Ἡ Σολάνζην ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Σιμώνης, ἥτις ὠμοιάζε βραγχώδη φωνὴν ἀνδρὸς.

Ἡ Σιμώνη οὐδέποτε διήρχετο τοῦ μέρους ἐκείνου χωρὶς νὰ σταθῇ εἰς τὴν καλύβην τοῦ φύλακος, ἐν ἣ εὗρισκε πάντοτε πρόθυμον φιλοξενίαν.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ παράθυρον ἠνεώχθη. — Εἶσαι τοῦ λόγου σου, κυρὰ Σιμώνη; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Ναί, ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Σιμώνη, ἀπενίζουσα αὐτὴν διὰ τοῦ ὑπόπουλου αὐτῆς βλέμματος.

— Τί θέλεις;

— Ἡ μητέρα σου δὲν εἶν' ἐδῶ;

Διὰ τὴν Ἀμώνην, ἡ θυγάτηρ τῶν Φαρζεάς ἦτο παιδίον, ὅπερ εἶδε γεννηθέν.

— Ὁχι.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐπῆγε εἰς Σεβάν, εἰς τοὺς Τρεμόρ.

— Εἰς τοὺς καλοὺς φίλους σας.

— Εἶναι καλοὶ εἰς ὅλους, προσέθηκεν ἡ Σολάνζην, προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν της.

— Εἶναι πολὺ καλοὶ ἀνθρωποὶ, πλούσιοι καὶ τοὺς ἐκτιμοῦν, ὑπέλαβεν ἡ Ἀμώνη. Καὶ τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἡ μητέρα σου εἰς τοὺς Τρεμόρ;

— Ἐπῆγε νὰ προμηθευθῇ τροφάς.

— Καλὰ. Οὐτε ὁ πατέρας σου δὲν εἶναι ἐδῶ;

— Ὁχι.

— Ἀλήθεια; τὸν εἶδα εἰς τὸ μέρος τῆς κοιλάδος τοῦ Ριὰν μετὰ τὸν κύρ Λαβράνς, ποῦ τὸν ἐπήγαγε πολὺ μακριὰ. Ποῦ ἔχω τὸ κεφάλι μου; Θεέ μου! Χάνω τὸ μνημονικόν. Λοιπὸν ἦσαν μονάχη τῶρα;

Ἡ Σολάνζην ἠρυθρίασε μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν.

— Μονάχη, ἐψιθύρισε, ναί, βέβαια.

— Παράξενο πρᾶγμα. Ἀφῆσα τὸ δέμα μου εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐκάθησα ν' ἀνασάνω.

— Καί; . . ἠρώτησεν ἡ Σολάνζην.

— Μοῦ ἐφάνη πῶς ἄκουσα ὁμιλίαν εἰς τὸ σπίτι.

— Ἀ! σοῦ ἐφάνη; . .

— Τρελλοῦδέξ. Ἐνόμισα μάλιστα, ὅτι ἄκουσα μιὰ φωνὴν τὴν στιγμὴν ποῦ ἐβγαίνα ἀπὸ τὸ δάσος. Ἐπρόσεξα καὶ ἔπειτα . . τίποτε. Κανεῖς! Τώρα ἐξεκουράσθηκα καὶ πηγαίνω. Καὶ ὅμως αἰσθάνομαι ἄδυναμίας.

— Θέλεις ἓνα ποτήρι κρασί; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζην.

— Κρασί; Διὰ τί ὄχι. Ἀιγᾶκι ὅμως.

— Ἐλα μέσα, κυρὰ Σιμώνη.

Αὐτὸ καὶ ἐκείνη ἐπεθύμει. Εἰσῆλθεν ἀνευ παρακλήσεως καὶ ταχέως παρετήρησε δὲ τὸ δωμάτιον ἐν ἀταξίᾳ. Ἡ Σολάνζην ἐν τῇ ταραχῇ της εἶχε λησμονήσῃ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

Κατὰ τὴν πάλιν μετὰ τοῦ κόμητος, μικρὸν χαρτοφυλάκιον ἐκ ρωσσικοῦ δέρματος, ἐφ' οὗ ἦν κεχαραγμένον στέμμα, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλησίον τῆς θύρας ἐκείνης.

Ἡ Σιμώνη ἐκύψε ταχέως, ἔλαβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἐξήταξε μετὰ πολλῆς περιεργείας.

— Τί εἶναι αὐτό; ἠρώτησε παρατηροῦσα τὸ χαρτοφυλάκιον. Θεέ μου! Ὁ-

ραϊά μυρίζει αὐτὸ τὸ πετσί. "Ἐχει ἐπάνω στέμμα! Κἄτι καλαῖς ἐπισκέψεις ἔχεις, ὅταν λείπη ἡ μητέρα σου, κορίτσι μου. Δὲν μοῦ φαίνεται πλέον παράξενο, ἂν ἀπαντῶ ἀπ' ἐδῶ τὸν κόμητα τόσῳ συχνά. Γιὰ τὰ γλυκὰ ματάκια σου θὰ ἔρχεται. Καλά. Φρόντισε μόνον νὰ μὴ φανερωθῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία. "Ἄν ὁ Φαρζεὰς τὸ μάθῃ, εἴμπορεῖ νὰ μὴ τοῦ καλοφανεῖ, καὶ εἶναι κρῖμα νὰ λυπηθῇ αὐτὸς ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος. Δὲν εἶναι ὅσον αὐτὸν τὸν ληστή τὸν Λαθρᾶνς ποὺ κάμνει πλαταῖς τοῦ ἀφέντη του διὰ νὰ ξεπλανεύῃ τὰ κορίτσια!

Δάκρυα ἀγανακτήσεως ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Σολάνζης.

— Βλέπω ὅτι 'ξεύρεις περισσότερα ἀφ' ὅσα λέγεις, εἶπε. Τὸ ἐμάντευσα ἀπὸ τὸ ὕψος σου. Δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκείναις ποὺ γελοιῶνται, κυρὰ-Σιμώνη. Νά, πῆς καὶ ἓνα γαλόνι κρασί ἂν ὑπάρχῃ εἰς τὸ σπίτι μας θὰ τὸ μοιρασθῶμεν. Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου τὸ θέλουν. "Ο,τι ἔχουν, τὸ ἔχουν διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνώπιον τῆς Σιμώνης δοχεῖον πλήρες σχεδὸν οἴνου.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἔπινε βραδέως ἡμισυ ποτηρίον ἀπογευομένη αὐτοῦ μεθ' ἡδονῆς.

— Εἶναι περίφημο κρασί 'ξαναζῇ κανεῖς μ' αὐτό; ὅλο δύναμι εἶναι.

Καὶ ἐπακουμβήσασα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἠτένισε τὴν Σολάνζην.

— Καλὰ ἐμάντευσες· ναί, 'ξεύρω περισσότερα ἀφ' ὅσα λέγω. "Ἀκουσα μὲν φωνὴ καὶ τὸν εἶδα ποῦ ἔφυγε καὶ ἔγελοῦσε. Δυστυχισμένο κορίτσι!

— "Ω! ναί, δυστυχισμένο, εἶπεν ἡ Σολάνζη ὀλοῦζουσα. "Ἄν εἴξευρες, κυρὰ Σιμώνη!

— Τί! ἦλθε καὶ σὲ ἐπλάνεσε μὲ ὑποσχέσεις. Μήπως ἓνα βράδυ ποῦ ἐπεπατούσατε μαζὺ ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ σταυροδρόμι, δὲν σοῦ ἔλεγε πῶς σοῦ δίνει, ὅ,τι θέλεις;

— Ἦσο ἐκεῖ;

— Ἐγὼ ὄχι, ἦτουν ὁ Σίμων. Τί σοῦ ἔλεγεν ὁ κόμης;

— "Ὅτι θὰ ἔχω σπίτι, στολίδια, ὠραῖα φορέματα. Λόγια!

— Εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θελήσῃ· εἶναι πολὺ πλούσιος.

— Δὲν ζητῶ πλούτη· θέλω νὰ μείνω εἰς τὸ χωρίον μας, νὰ ζῶ ἡσυχὰ μὲ τοὺς γονεῖς μου καὶ...

— Μὲ τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ.

— Ναί.

— Πάρε τον, ἀφοῦ σὲ θέλει.

— "Α! κυρὰ Σιμώνη!

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς.

— Ναί, καταλαβαίνω, δὲν ἠμπόρεσες ν' ἀντισταθῇς... Εἶναι ἀφέντης... δὲν ἐτόλμησες.

— Ἀπατάσαι, εἶπε ζωνρῶς ἡ Σολάνζη. Διηγῆθη τότε τῇ Σιμώνῃ τὰ συμβάντα. Ἡ ἀπόδειξις ἦτο ἐκεῖ καταφανής. Ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀταξία ἐμαρτύρει τὴν ἀντίστασιν τῆς δυστυχοῦς κόρης.

Ἡ ὀδύνη καὶ ἡ αἰσχὺν ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ ἡλκωμένου αὐτῆς προσώπου.

— "Α! εἶμαι χαμένη, ἀνέκραξεν, ἐν-τελῶς χαμένη!

Ἡ Σιμώνη περηγόρησεν αὐτὴν ὡς ἡδύνατο καί, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον, διηυθέτησεν αὐτὴ ἐν τάχει.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν διασκευὴν, καὶ ἡ κυρία Φαρζεὰς ἐφάνη ἐρχομένη ἐκ τοῦ προχώματος τῆς λίμνης.

Ἡ Ἀμώνη ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

— Τί νὰ κάμω; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη ἀπελπισ.

— Νὰ σιωπήσῃς καὶ νὰ περιμένῃς. Τί θὰ κερδήσῃς ἂν ὁμιλήσῃς; Οἱ Τανναὶ εἶναι πατοδόναμοι καὶ κανεῖς δὲν θὰ σὲ πιστεῦσῃ. Ἐλα νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ σηκώσω τὸ δέμα μου καὶ σφύγγισε τὰ δάκρυά σου.

Ἐκρυψε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κόμητος εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς καὶ ἐξήλθε μετὰ τῆς Σολάνζης, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία Φαρζεὰς εἰσήρχετο.

— Ἦμουν πολὺ κουρασμένη, εἶπε, καὶ αὐτὸς ὁ ἄγγελος μοῦ ἔδωκε ἓνα ποτήρι κρασί, ἀγαπητὴ μου κυρία.

— "Ο,τι θέλεις, κυρὰ Σιμώνη, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ φύλακος, χωρὶς ν' ἀσχοληθῇ περισσότερον διὰ τὴν πτωχήν.

Εἰς τὴν ὁδόν, ἡ Ἀμώνη ἐξήγαγε τῆς τάφρου τὴν περιέχουσαν τοὺς λαγμούς δέσμην τῆς, ἔθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καί, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Σολάνζης, διήλθεν ἀτραπὸν ἀπολήγουσαν εἰς ρυάκιον, τὸ ὁποῖον διήρχετο τις διὰ σα-νίδος.

Ἐκεῖ ἠνέφξε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ ἐξήτασεν.

Περιεῖχε μόνον ἐπισκεπτήρια μετὰ τοῦ ὀνόματος:

Κόμης ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ ΔΕ ΤΑΝΝΑΙ

Πάροδος Ματινδὸν

— Πλύνε τὰ μάτια σου μὲ δροσερὸ νερὸ, κόρη μου, καὶ πῆγαινε ἡσυχὰ εἰς τὸ σπίτι σου. Θὰ ξαναέλθω νὰ τὰ ποῦμε. "Σ τὸ καλὸ, κορίτσι μου.

Τὸ Ἐλάφω-Πέρκμα ἀπέχει τῆς κατοικίας τοῦ Σίμωνος τρία τοῦλάχιστον τέταρτα λεύγης. Οὐχ ἦττον ἡ Ἀμώνη ἀφίκετο εἰς τὴν καλύβην τῆς εἰς εἴκοσι πέντε τῆς ὥρας λεπτά. Φθίσσα ἐκεῖ ἔρριψε τὴν δέσμην τῆς, χωρὶς νὰ λύσῃ αὐτήν, ἐπὶ σωροῦ ξύλων καὶ ἤναψε πυρὰν ἐκ τινων κλάδων, ἵνα παρασκευάσῃ λιτὸν γεῦμα.

— Παράξενο πρᾶγμα, εἶπε καθ' ἑαυτήν, πῶς ὁ Σίμων νὰ μὴ ἔλθῃ ἀκόμη.

Ἦκουσεν ἐσπευσμένα βήματα ὀπισθεν τῆς οἰκίας καὶ παρετήρησεν ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸ δάσος παραθύρου.

Ὁ Σίμων ἔτρεχεν ἔντρομος μὲ βλοσυρὸν τὸ ὄμμα, ἀνευ πύλου καὶ χωρὶς ὀπλον, φέρων δορκάδα ἐπὶ τῶν ὤμων.

Διεσκέλισε τὸ παραθύρον, ἐπήδησεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἔκρυψε τὴν δορκάδα ὑπὸ τὸν σωρὸν τῶν ξύλων καί, ἀπεκδυθεὶς τὸν αἰμόφυρτον αὐτοῦ ἐπενδύτην, ἐνεδύθη ταχέως ἄλλον.

Ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδράνου πρὸ τῆς πυρᾶς,

πλησίον πεπαλαιωμένης τραπέζης, ἐφ' ἧς ἡ Σιμώνη παρήθηκε δύο τεταριγευμένους ἰχθῦς, μέλανα ἄρτον καὶ ἄγγειον πλήρες διαυγοῦς ὕδατος. Προσεποιεῖτο ὅτι ἦν ἡρεμὸς καὶ διατεθειμένος νὰ προγευματίσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκρουσαν δις διὰ κοντακίου τὴν θύραν.

Δ'

Ἡ Σιμώνη ἠνόνησεν εὐκόλως τὰ συμβαίνοντα.

Δι' ἐνὸς νεύματος, ὁ Σίμων τῇ ἐξήγησε τὰ πάντα.

Ἐψαυσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ὦμον τοῦ συζύγου τῆς καὶ προχώρησε βραδέως πρὸς τὴν θύραν, παρατηροῦσα προσεκτικῶς περὶ ἑαυτήν, καὶ ἀπεσφύγγισε διὰ τοῦ ράκους, ὅπερ τῇ ἐχρησίμευεν ἀντὶ ρινομάκτρον, σταγόνα αἵματος πεσοῦσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ μαγειρείου.

— Θ' ἀνοίξετε, νὰ σᾶς πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνέκραξεν ἔξωθεν φωνὴ τραχεῖα.

Ἡ Σιμώνη ὑπήκουσε γογγύζουσα:

— Αἶ, σὺ, σιγὰ - σιγὰ!

Ὁ πετάλωτης ἀπὸ τῆς θέσεώς του, προτείνων τὴν κεφαλὴν, μὲ εἰρωνικὸν βλέμμα, κρατῶν διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς μαχαίριον διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὸν ἄρτον του, ἐθεώρει τὸν εἰσελθόντα. Ἦν δ' οὗτος ὁ Λαθρᾶνς κἀθιδρῶς καὶ ἐξέρυθρος ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Σὲ συγχαίρω, εἶπε, κύρ Σίμων· τρέχεις ὅσον ἀλάφι. Εἴμποροῦσα νὰ στοιχηματίσω μὲ τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ εἰς τὸ τρέξιμο· μὲ σὲ ὅμως θὰ ἔχανα.

— Κάθησε λοιπόν, εἶπεν ὁ λαθροθήρας. Ὑπάρχει ἓνα σκαμνὶ ἀκόμη διὰ λόγου σου.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἀμώνη· οἱ κλητῆρες, βλέπεις, δὲν θέλουν νὰ χαλάσουν τὴν ἡσυχίαν τοὺς διὰ μᾶς. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Διὰ καλὴ μας τύχην ἔχω τὴν προῖκά μου καὶ ἔτσι γλυτόνω τὴν καλύβα. Εἰ δὲ μὴ θὰ μᾶς ἐπετούσατε 'στὸ δρόμο, ἀλήθεια;

— Δὲν εἶναι ὁ λόγος διὰ τὴν προῖκα, ὑπέλαθεν ὁ φύλαξ. Ἦμουν εἰς Σεσναὶ ἐδῶ καὶ 'λίγη ὥρα καὶ ἄκουσα ἓναν πυροβολισμό. Ὁ Ριβού ποῦ ἦτο μαζὺ μου τὸν ἄκουσε καὶ αὐτός.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ριβού; ἠρώτησεν ὁ λαθροθήρας. Μήπως τὸν ἔχασες 'στὸ δρόμο, κύρ Λαθρᾶνς;

— Μὴ σὲ μέλλει δι' αὐτό. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν πυροβολισμό, ὁ κυνηγὸς ἔφυγε.

— Τό 'κοψε λάσπη ὁ κακόμοιρος; διέκοψεν ἡ Ἀμώνη.

— Τρεχάλα, μὲ μίαν δορκάδα 'στὸν ὄμο. Ἀλλὰ τὸν ἐγνώρισα.

— Τὸν ἐγνώρισες! εἶπεν ὁ Σίμων ἀταράχως. Ἦτο λοιπὸν πλησίον σου;

— Ναί.

— Ἐπρεπε νὰ τὸν συλλάβῃς. Ἀπὸ ποῖο χωρίον ἦρχετο;

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀμέσως.

— Δὲν ἦτο βέβαια ἀπὸ τὸ Σεβάν;

— Πῶς ὄχι!

— Εἶναι τόσῳ καλοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ, εἶπεν ἡρέμα ὁ Σίμων. Μὴ τοὺς βλάβῃς, κύρ Λαβράνης, δι' ἓνα ζῶον ποῦ τρώγει ὁ λου τοῦ κόσμου τὴν ἐσοδεία.

Ὁ φύλαξ ὁμιλῶν ἔρριπτε περὶ τὴν οἰκίαν ὑποπτα βλέμματα. Ἰδίως τὴν προσοχὴν του εἴλκυεν ὁ σωρὸς τῶν ξύλων καὶ τῆς Σιμώνης ἡ δέσμη.

Ἐκεῖνη ἠννόησε τοῦτο καὶ πορευθεῖσα ἀφελῶς ἐκάθησεν ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ τῆς ἐσθῆτός της.

Ἀλλ' ἡ δέσμη ἡμιελευμένη οὕσα ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Λαβράνης ὥρμησε καὶ λαμβάνων ἓνα τῶν λαγῶν ἀπὸ τοῦ ὠτός :

— Τί εἶν' αὐτό ; ἠρώτησεν.

— Αὐτό, ἀπήντησεν ἡσύχως ἡ Ἀμώνη, εἶναι ζῶον ποῦ ἐκατάστρεφε τὸ περιβόλι μας. Δὲν εἶνε μοῦ φαίνεται κακὸ νὰ σκοτώνῃ κανεὶς τὰ ζῶα ποῦ τὸν βλάπτουν.

— Ὡραῖο περιβόλι, εἶπεν ὁ φύλαξ δεικνύων τὸν ὅλως ἀκαλλιέργητον ἀγρόν.

— Τί τὰ θέλεις, κύρ Λαβράνης ; ὑπέλαβεν ἡ γυνή. Τίποτε δὲν εἰμποροῦμε νὰ σπεύρουμε ἐξ αἰτίας τοῦ κυνηγιοῦ τοῦ δάσους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἕτερος φύλαξ καθιδρως, ἔχων ἀνηρτημένην διὰ τελαμῶνος καραβίναν καὶ ὄπλον ἐν τῇ χειρί.

Ὁ Σίμων οὐδόλως ἐταράχθη.

Ἀλλ' ἡ Ἀμώνη ἀφῆκε λυσσώδη κραυγὴν.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν, οἱ λησταὶ βρῆκαν τὸ τουφέκι του. Ἐχαθήκαμε.

Καὶ ὁρμήσασα ἤρπασεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ φύλακος τὸ ὄπλον τοῦ συζύγου της.

— Μ' αὐτὸ κερδίζουμε τὸ ψωμί μας ! εἶπεν ὀργίλως.

— Δυστυχία, εἶπεν ὁ πεταλωτὴς ἀτενίζων μετὰ μίσους τὸν Λαβράνης. Μ' ἐπίασαν !

— Ἐχομε τὸν κυνηγὸ, ὑπέλαβεν ὁ φύλαξ τῶρα θέλομε καὶ τὸ κυνήγι.

Ἡ Ἀμώνη, τρέμουσα, μανιώδης, πκρενέθη μετὰ τὸ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας μεταξὺ τῶν φυλάκων καὶ τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων, ἐτοιμὴ νὰ προστατεύσῃ αὐτόν.

Ἐσυρεν ἀπὸ τῆς δέσμης τὸν ἕτερον λαγῶν καὶ ἔρριπεν αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Λαβράνης.

— Εἶμαι ὁτὸ σπίτι μου, ἀνέκραξε. Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ψάξῃς. Κύρ Λαβράνης θέλεις τὸ κακὸ μας καὶ ζητεῖς νὰ μᾶς καταστρέψῃς. Σοῦ βάνω σημάδι τὸν λαγὸν ἂν τὸν περάσῃς σὲ σκοτόνω.

Ἐπλήρωσε τὸ ὄπλον.

Ἦτο φοβερά ἡ φαῖα κόμη της ἐταράσσεται περὶ τὸ ὠχρὸν αὐτῆς πρόσωπον οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλουν.

Ὁ Σίμων καθυσύχασεν αὐτὴν δι' ἐνὸς νύκματος.

— Ἡσύχασε λοιπόν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς δι' ἡσύχου φωνῆς. Ἐχεις τὸ τουφέκι κράτησέ το. Αὐτὸ εἶναι ὁ φίλος μας. Αὐτοὶ κάνουν τὸ χρέος τους. Δὲν εἰμποροῦμε νὰ ποῦμε τίποτε.

Ὁ Λαβράνης ἔλαβε τὸν λαγῶν μὴ φροντίζων περὶ τῆς Ἀμώνης. Δὲν ἦτο ἀγαθός, ἀλλ' ἦτο γενναῖος.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε, δὲν κοστίζουν ἀκριβὰ ἓνα κομμάτι μολύβι καὶ τίποτε περισσότερον. Τοῦ λόγου σου τοὺς ἐπιασες, κυρά ;

— Ὅχι ! ἐγώ, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Σίμων, τὴν περασμένη νύκτα εἰς τὸ περιβόλι μου. Ἐννοεῖται, ὅτι πρέπει νὰ ὑπερασπισθοῦμε ἀλλῶς μᾶς τρώγουν ζωντανούς.

Ἡ Σιμώνη ὑπήκουσε τῷ συζύγῳ της. Ἐσφιγγε τὸ ὄπλον, ἀφοῦ ἐκένωσεν αὐτὸ ὥς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ οἱ φύλακες τῇ τῷ ἀφαιρέσωσι πάλιν.

Ἀλλ' ἐκείνοι οὔτε κἂν τὸ ἐσκέπτοντο, ἀλλ' ἐσκορπίζον τὴν δέσμην καὶ τὰ ἐν τῇ γωνίᾳ συνεσωρευμένα ξύλα.

— Μὴ λές τίποτε, τῇ εἶπε χαμηλοφῶνως ὁ πεταλωτὴς. Ἐπιάσθηκα. Εἶναι ἀτυχία.

Ὁ Λαβράνης ἀνεκάλυψε τὴν δορκάδα, ἣν ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Μὴ μητέρα, παρετήρησεν. Αὐτὸ εἶναι καταστροφή. Θὰ σὲ καταγγείλω καὶ θὰ κάμῃς ἀρκετὸν καιρὸ φυλακὴ, μοῦ φαίνεται.

— Ἐλα, κύρ Λαβράνης, ὑπέλαβεν ἡ Ἀμώνη, τὸ δάσος εἶναι μεγάλο καὶ ἂν δὲν ἐσκοτώναμε ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα θὰ ἔτρωγαν καὶ σᾶς. Κύτταξε τὸν ἄνδρα μου δὲν ἔχει δύο μερῶν ζωὴ. Ἐμεινε πετσοὶ καὶ κόκκαλο. Εἶναι ἄρρωστος !

— Ἀρρωστος ! αὐτὸς πηδᾷ ὅταν ἀλάφι.

— Ἐννοεῖς ἀπὸ τὸν φόβο . . . Θέλεις λοιπόν νὰ πεθάνῃ. Ἄν μ' πῇ στὴν φυλακὴ δὲν θὰ ξαναβγῇ.

— Καλλίτερα διὰ μᾶς. Σᾶς ἀφίνω τὰ ζῶά σας καὶ κάμετέ τα ὅ,τι θέλετε. Εἰς ἓνα τέταρτο θὰ στείλω τὴν καταγγελίαν εἰς Σατῶ-Σινόν.

— Δὲν λυπᾶσαι τοὺς πτωχοὺς, κύρ Βικέντιε ! μὰ πρόσεξε διατὶ θὰ μετανοήσῃς.

— Σιώπα λοιπόν, εἶπεν ὁ Σίμων. Ἐκείνοι ποῦ ἔχουν χρήματα εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ δὲν ἔχουν.

— Καὶ τί θὰ γείνω ἐγώ ἂν σὲ βάλουν εἰς τὴν φυλακὴ ; Θὰ φορήσω ἀπὸ τὴν πεῖνα ! ὑπέλαβεν ἡ Ἀμώνη.

— Ἄς εἶναι καλὰ ὁ δόκανός σου, εἶπεν ὁ Λαβράνης ὠθῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὸν χαμαὶ κείμενον λαγῶν. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δίνει κέρδη. Φρόντισε μόνον νὰ μὴ σὲ πιάσουν, διότι δὲν γλυτώνεις. Ὡρα καλὴ σας !

Καὶ ἀπῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ριβού. Ἄμα ὡς οἱ φύλακες ἐξῆλθον τῆς αὐλῆς :

— Καὶ ὁ σκύλος σου ; ἠρώτησεν ἡ Σιμώνη.

— Ἀλήθεια ! εἶπεν ὁ Σίμων ἐγειρόμενος ἀποτόμως. Ἐλησμόνησα τὸν πιστόν μου φίλον !

Ἐσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐσύριξεν ἄλλ' εἰς μάτην.

— Δυστυχία ! εἶπεν. Τέτοιο λαμπρὸ σκυλί, ἂν τὸ σκότωσαν ! Πηγαίνω νὰ

κυττάξω εἰς τὸ δάσος. Ἄς μὲ κλείσουν εἰς τὴν φυλακὴν ἂν θέλουν, μὰ τὸν καὶ μένο τὸν Ραβὼ τὸν θέλω.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀμέσως.

Ἡ Σιμώνη μείνασα μόνη ἐσκέπτετο. Αἰφνης ψύσασα τὸ θυλάκιόν της ἡσθάνθη τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου.

— Μῶρχεται μία ιδέα ! εἶπε καθ' ἑαυτήν. Ἄν ἐπήγαινα εἰς τὸν πύργον νὰ τοῦ μιλῆσω, ἴσως ! . . .

Καὶ λαβοῦσα ἓν ἐκ τῶν ἐπισκεπτηρίων τοῦ κόμητος, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἡμερομηνίαν 6 Ἰουνίου 1867 καὶ τὸ ἐκλείσεν εἰς τὸ συρτάριον μικρᾶς τραπέζης. Μεθ' ὃ ἐπανεβήκε τὸ χαρτοφυλάκιον ἐν τῷ θυλακίῳ της καὶ ἐξῆλθεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ εἶχον ἐξέλθῃ τοῦ Κεραμικοῦ καὶ λάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς Βασιλικῆς Γεφύρας, ὁποῦθεν διέρχεται πάντοτε κόσμος πολὺς. Τὸ ὠραῖον κοράσιον ἐσκέφθη, ὅτι ἡδύνατο νὰ στρέψῃ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ μέσῳ ὅλων ἐκείνων τῶν διαβατῶν, χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον, ὅτι τὸ κίνημά της ἡδύνατο νὰ παρατηρηθῇ. Ἐστρεψε λοιπὸν ταχέως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶδεν εἰς εἰκοσι περίπου βηματῶν ἀπόστασιν τοὺς δύο καταδιώκτας της, τοὺς ὁποίους οὐδόλως διέφυγεν ἡ περιεργία αὐτῆς.

— Παρετήρησεν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Σοὶ τὸ εἶχον εἶπῃ, ὅτι θὰ παρητήρει, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος.

— Ἀλλά, φίλε μου, οὐδὲν τὸ παράδοξον, ἐὰν ἡ νέα αὕτη ἦτο ὑπανδρευμένη.

— Μὲ αὐτὸν τὸν γέροντα ;

— Ὅχι, ἀφοῦ τὸν ἀπεκάλεσε πατέρα, ἀλλὰ μὲ κανένα ἄλλον. Ὑπάρχουσι γυναῖκες τῆς ἡλικίας της, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὑπανδρευμέναι πρὸ ἔτους. Ἀλλῶς δὲ θὰ τὸ μάθωμεν.

Οἱ δύο νέοι διῆλθον τὸν καιρὸν των, ποιοῦντες διαφόρους εἰκασίας, ὁ δὲ Ἐδμόνδος, ἀπατόμενος ἐκ τοῦ βλέμματος, ὅπερ ἡ νέα κόρη τῷ ἔρριπεν, εὐχαριστοῦσα αὐτῷ, ὠνειροπόλει ἐν τῇ φαντασίᾳ του πλῆθος πιθανοτήτων κολακευτικωτάτων δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ τὰς ὁποίας, δι' αὐτὸ τοῦτο, δὲν ἐτόλμα ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν σύντροφόν του.

Ἐν τούτοις σπεύσωμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ Ἐδμόνδος οὐδαμῶς ἦτο κοῦφος καὶ ὅτι τοῦναντίον ἐν τῷ ἔρωτι ἦτο δειλὸς καὶ ἀπειρος εἰς βαθμὸν ἀξιοσημείωτον.

Ἀλλῶς τε δέ, ὅταν τις δὲν γνωρίζῃ τὸν ἔρωτα, δύναται νὰ κάμῃ τῶσας ὑποθέσεις, ὥσας καὶ οἱ γνωρίζοντες αὐτὸν πολὺ.

Ὁ γέρων κύριος καὶ ἡ σύνοδος του εἶ-